

איכתבים

מי זקוק לאהבה?

מאז קיבלתי לידתי את ערירי כתו של מדור זה, אני מת' ייחסת ברגשות מעורבים ל' מיכתבים שאינם כוללים רק הצעות התכתבות כנות ותמי' מות. הנשמה הפוריסטאנית שלי נאבקת עם עצמה כשאני צרי' כה, למשל, להחליט אם לתת פירסום למיכתבים כמו מיכ' תבו של (1/65):

"אני בן 29 ויש לי בעיה. אמנם אני נשוי ויש לי שני בנים. אבל אני סובל מחוסר אהבה וזה דבר גורא. לכן אפי' נה אלייך, גבירה נאווה. אם את גרושה, או אלמנה בודדה באפלה ולפעמים זקוקה גם את לאהבה. קולי חולף ברחובות ריי קים. ליבי קורא לשווא בשמך והד בודד עולה ממרחקים ו' עונה לי במקומך. עם ערב שוב עולה דמותך מולי ושוב ליבי ממשיך לחלום: הרוח מתחלפת. תהיה פה סערה. ו' כאשר אנחנו שנינו מסביב הכל שלווה. בואי נטייל לידה אל מול וריחה, בואי ילדה ונציץ בפריחה, בואי אלי בלי סיבה, אולי זה זמנית אבל יפתור בעיה..."

בהערת שוליים הוא עוד מעז לצייץ שהוא ביישן עם נשים. ואולי זה מה ששיכנע אותי לחרוג ממנהגי שלא לעודד דרך מדור זה ניאופים וכיוצא בזה.

שייכות צה"לית

היא בת 18, אביבים וחצי" (ותהרגו אותי אם אני מבינה מה זה חצי אביב), אבל מרגי' שה את עצמה "כמו בת 80 לפחות". לא מבחינת הצורה, אלא מבחינת ניסיון-החיים שלה. כך היא טוענת. וכמו ש' ניתן לנחש מהגיל (2/65) היא חיילת המשרתת בכוחותינו ב' שלב זה. וזה עושה לה, כל' שונה, "לא טוב על הנשמה". "כשהתגייסתי, הייתי חדורה התלהבות ורוח התנדבות. ב' משך שנה תמימה, שקדמה ל' גיוס, חלמתי על הימים בהם אלבש מדים ואתנסה בחווית העצמאות, הרחק מהבית והרי חק מהמישפחה. האמת היא ש' ההתרגשות חלפה די מהר ו' את מקומה תפסו הגעגועים דווקא לכל הדברים שרצייתי כל כך להינתק מהם: הבית, ההורים, החברים, הנחיות וה' פינוק. לא שאני מתלוננת. אבל אין לי, במקום שאני משרתת בו, הרגשת שייכות. כך שאולי יימצא אחד שיוכל להעניק לי הרגשה כזו באמצעות מיכתביו. לא איכפת לי מי זה יהיה. ה' עיקר שיהיה במכתביו כל מה שחסר לי: חום, יחס וקירבה."

אם יש לך מה שחסר לה, אולי יהיה לה מה שחסר לך.

הגבול האכזרי

למרות הניסיון המר בעבר

מיכתב פרס

מפחיד, נפחד ומסובך

"אני רוצה אהבה!" זועק אלי (7/65). אני יודע לאהוב ורוצה להיות נאהב. להרגיש שיש מישהו שאיכפת לו ממני. כי אני בנפשי טיפוס שמסוגל ליצור. אני מחפש את זה או זו שאצור למענה/נו."

"הרבה הספקתי לעשות בחיים הקצרים שלי (24). הספקתי להתגלגל בהרבה מקומות. הכרתי הרבה אנשים. יש לי הרבה חברים וחברות, ידידים ומכרים. אבל כולם נעלמו. בצר לך אתה רואה מי באמת החברים שלך ומוי לא."

"אני לא זקוק לרחמים. אני שונא אנשים שזקוקים לרחמים ואנשים שמרחמים. אבל אני רוצה אהבה. אני רוצה שיכירו בי כפי שאני. שיעזרו לי. אני עדיין ינוקא. אני רוצה ללמוד עוד. אני רוצה בית. בית אמיתי. חם ואוהב. בית שארצה לשוב אליו אחר יום עבודה. בית שאדע שמחכים לי בו. שישאלו אותי איך עבר עלי היום ומה עשיתי?"

"אני מחפש את האשה ולא חשוב בת כמה היא, מאיזה מוצא, מה מעמדה ומה מצבה המשפחתי. שתעזור לי, שתעמוד לימיני כשצריך. שתעמיד אותי על הרגליים. כי כיום אני בהחלט לא מסוגל לזה לבד."

זהו, למעשה, קטע הסיום של מכתבו. הוא השכיב את עצמו לפני, כמו על ספה של פסיכולוג ושפך בפני את מר שיחו. "פגשתי פעם נערה העוסקת גם באסטרולוגיה וקריאת כף יד באופן רציני ביותר. אחרי שללה שלם ישבתי לידה עם ידיים פרושות היא טענה שאני הטיפוס המעניין, המפחיד, הבלתי-מובן, הרגיש, הנפחד והמסובך ביותר שהיא פגשה." ואם גם את מעוניינת לפגוש אחד כזה, ולוא רק לשם עריכת אנליזה, הוא ממתיק לך.

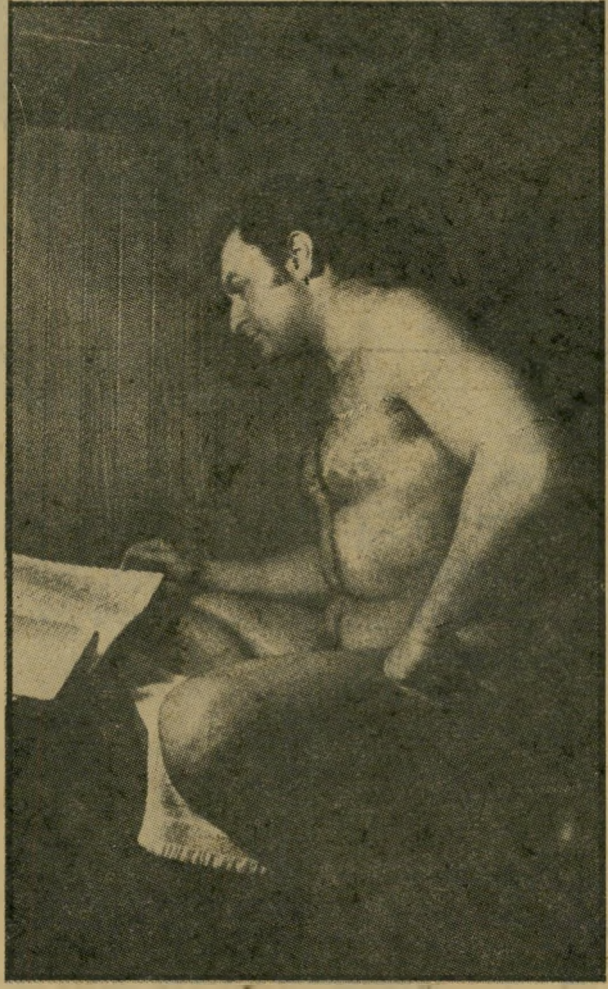
מכתב פרס השבוע מזכה את שולחן בשי - חבילת מוצרי-יופי של חברת הדס בשווי של 200 ל"י. הפרסים נשלחים לזוכים בדואר.

למי יש דם?

אם אתה סבור שיש לך דם (4/65) תובעת ממך להוכיח לה זאת. "אל תתפלסף בבירבורים וכל שאר האוואנסות. תן כיסוי למילים. תראה לי שאתה שווה את המאמץ לכתוב לך תשובה ולהניח לך להיווכח שאני בשר ודם, כמון." יש לה, היא מבטיחה ב' ענווה, "ענינים ירוקות, שיער שטני גולש, גזירה מאוד מאוד נשית (כולל כל הבליטות ב' מקומות הנכונים) והמון חד' וות'חיים המחפשת פורקן בכל שעה משעות היום והלילה." והיא לא מתכוונת לבזבז את חדות החיים שלה, כך היא טוענת, על כתיבת מכתבים: "מספיק כתבתי בבית-הספר." מה שהיא תובעת ממך, בכדי שתטריח את עצמה להתייחס אליך, הוא שתשלח לה תמונה "כפי שאתה נראה היום ולא כשהיית תינוק על ברכי אמך." זאת בתנאי שאתה בין הגילים 24-27, תל-אביבי, בעל אמי' צעים ואוהב חיים ובילויים כמוה.

סכסית ו/או חמודה

"החורף הלך ונגמר לו ואני חש באוויר את האביב." מש' תפך לי (5/65). "רוח האביב והקייץ משכרים אותי. הקייץ מדליק אותי ומעיר אותי מתר' דמת החורף." "אני, 32/177, אקדמאי מתל-אביב, אבל לא הכרתי שגם היא תהיה אקדמאית. מה שכן, שתהיה קצת בת-שיחה. אוהב עליונות, שמחת-חיים. חמימות

מישהו מיותר בשבילי המיכתי המיכתי. דינמו העירום בעל הגוף הגברי המוצק, המעיין בפרטימורה שלפניו דווקא כשאני, אינו אחר מאשר מידעני זוכן מהאבה, מנצחה ומנחלה האמנותי של התומורת הפילהרמונית הישראלית. הזדמנות בלתי חוזרת לראות את זוכין כפורה נדירה זו ניתנה השביעית פאריס דווקא, לשם הגיע זוכין, לניצוח על סדרת קונצ'רטים.

ואפילו סקס. לא הרבה, נכון? כמו כן אוהב מוסיקה, בייחוד פופ. בת-הזוג שאני מבקש ל' צרף לתחביבים אלה אינה חיי' בת להיות חתיכה, אף כי גם כזו לא הייתי דוחה (תראו איזה אדיבות יש ב'). אך לעז' מת זאת רצוי שתהיה סכסית ו/או חמודה ו/או נועזת. כזו שאוהבת לקבל ולתת חמימות וחן."

"אני מכחיש שאני מחפש ידידות. בין היתר ליחסים אינ' טימיים (והרי זה טעם החיים). לא היה מזיק אם תהיה גם בעלת דיעות חופשיות על ה' חיים ועל הגברים ועל הכל. אודה אם תציין טלפון, ואם תצרף איזה פוטו (שיחזור) סחתן!"

ועכשיו אתן יודעות מה הם לומדים שם, באוניברסיטה.

שבוע של שתיקה

"אם שני אנשים רוצים לחיות בצוותא - בבקשה."

מיכתבים לפירסום במדור זה יש לשלוח לפי הכתובת: מיכ' ישי, ת.ד. 136 תל-אביב. מיכתבים למכתבים ב' במדור יש יש לשלוח במעטפה כפולה. על המעטפה החיצונית יש לרשום את הכתובת הנ'ל. על המעטפה הפנימית, מבוילת בבול של 50 גאורות, יש לר' שום, בצד ובספרות קטנות, את מיספרו הסידורי של המכתב. מיכתבים בודתי מכווי-יים לא יישלחו ותעודתם-

אבל לשם מה צריך להדביק על זה את תווית המוסד ה' קרוי נשואין? מתנפלת עלי ישר בהתחלה (6/65), כאילו אני היא שהמצאתי את המוסד הזה.

"חיי הנשואין מבוססים על שיגרה, הרגל ופשרות. אז אם אין ביכולתו של אדם לשאת את השיגרה, למה הוא חייב לשאת אותה בימי חייו הקצרים עלי אדמות? לי נראה מוסד הנשואין לא יותר מאשר מוסד לביטחון סוציאלי. אבל גם ה' מוסד לביטחון-לאומי הוא כזה. בכל זאת אף אחת לא מבקשת להתחתן עם המוסד לביטחון-לאומי."

יש לה עוד דיעות בעניין ה' זה, שהיא בטוחה ודאי שהיא הראשונה שהמצאה אותן. כמה מהן אולי עשויות לעניין אותך. אבל אני כבר קראתי אותן בכל מיני מקומות את' ריט. בכל אופן, לה ה' תה דרושה כל ההקדמה ה' זאת. כדי לודא שאני לא חר' שדת בה שאם היא כותבת אלי זה מפני שהיא מחפשת בעל. וגם אתה שלא תחשוד. זה ה' דבר האחרון בעולם שהיא חר' שבת עלי. מה שהיא רוצה באמת זה י' ד' ד'. "ידיד אמ' תי. כזה שיהיה מוכן לסבול אותי גם כשאני איחסית ובעת' סית ושקועה עמוק עמוק בבין הזה של הדיפרסיה. כזה שלא יברח ממני גם אם שבוע שלם יתחשק לי פתאום לשחק."

אני לא יודעת למה זה מגיע לך. אבל אם אתה סבור שכן, אין כל מגיעה שאעביר אליה את מכתבך. כן, שכחתי כיכ' לל: היא בת 21. ואני לא רוצה לדמיין מה יהיה איתה כשתגיע ל-22.